

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

STEVE BERRY

**PROTOCOLUL
VARȘOVIA**

CAPITOLUL UNU

MARȚI, 4 IUNIE
BRUGES, BELGIA

COTTON MALONE detesta când doi plus doi era egal cu cinci. De-a lungul fostei cariere ca ofițer american de informații, acest rezultat tulburător apăruse mai degrabă mai des decât mai rar. Părea să fie riscul meseriei, ori pur și simplu ghinion. Nu conta. Nimic bun nu ieșea vreodată dintr-un calcul neclar.

Ca acum.

Stătea în ceea ce belgienii numeau Heileg Bloed Basiliiek, Bazilica Sângelui Sfânt, un edificiu amenințător din secolul al XII-lea, căminul uneia dintre cele mai sfinte relicve din Europa. Biserica străveche era ascunsă într-un colț al pieței castelului, înghesuită între vechea primărie și un șir de magazine moderne. Călătorise la Bruges pentru cel mai mare târg de cărți vechi din Europa, unul la care participase de multe ori până atunci. De fapt, era preferatul său. Nu doar pentru că iubea orașul, ci și datorită celui mai bun desert din lume.

Dame Blanche. Doamna Albă.

Înghetată de vanilie, scaldată în ciocolată belgiană caldă, cu frișcă deasupra. În America se numeau *sundae*¹. Destul de banale. Nu și aici. Localnicii ridicaseră această bunătate la nivel de artă. Fiecare cafenea avea propria versiune și el cu siguranță avea să se bucure de o altă întruchipare după cină, în seara asta.

Acum venise să vadă un spectacol. Unul cum nu mai văzuse până atunci, dar de care auzise. Înainte, avea loc o dată pe săptămână. Acum, era în fiecare zi, fie dimineața între 11.30 și prânz, fie între 2.00 și 4.00 după-amiaza, după cum scria pe plăcuța din față.

Avea chiar și un titlu.

„Adorația Preascumpului Sânge“.

Legenda spunea că, după răstignire, Iosif din Arimateea a primit trupul lui Hristos. Cu devotament solemn, a curățat cadavrul, adunând sângele care curgea din răni într-un vas sfânt, care se presupune că s-a transmis descendenților săi. În funcție de versiunea pe care voiai să o crezi, picături din acel sânge ajunseseră la Bruges ori în secolul al XII-lea, via Ierusalim, ori în secolul al XIII-lea, via Constantinopol.

Nimeni nu știa care poveste era adevărată.

Dar aici rămăsese acel sânge, ascuns uneori de calviniști, revoluționari și invadatori. Pelerinii veniseră de secole întregi să-l vadă, încurajați de o bulă papală din secolul al XIV-lea, care acorda indulgențe celor care se rugau dinaintea relicvei. Toată povestea era mai mult decât ciudată, dat fiind că Biblia nu menționa nimic despre sângele lui Hristos care s-ar fi păstrat.

Totuși, asta nu-i făcea pe credincioși să dea înapoi.

Bazilica avea două capele. Cea inferioară, întunecoasă și romanțică, și cea superioară, luminoasă și gotică. Distrusă de două ori, fusese de fiecare dată reconstruită. El privea la capela superioară. Tavanele înalte ale celor trei naosuri bogat ornamentate atrăgeau ochii spre cer. Ferestrele impresionante cu vitralii îngăduiau razelor

¹ Înghetată amestecată cu fructe, siropuri etc. (n.tr.)

aurii ale soarelui de după-amiază să pătrundă înăuntru. Un tavan elegant, ca o barcă răsturnată, se întindea deasupra, totul din lemn policrom uluitor. Amvonul suflat cu bronz era sus, pe un perete, având forma unui de glob. Un altar îmbrăcat în aur se afla în fața unei serii de picturi murale înalte, bogate în culori, care, după cum se cuvenea, îl înfățișau pe Hristos vărsându-și sângele. Turiștii umpleau șirurile de scaune din lemn aflate în fața balustradei de împărtașanie și încă mai mulți se plimbau, făcând fotografii.

Dar să revenim la calculul acela ciudat în care doi plus doi este egal cu cinci.

Începând cu cei trei bărbați.

Erau diferiți de ceilalți vizitatori. Tineri, precauți, nerași de câteva zile, cu trăsături simple, banale. Fețele lor aveau, de asemenea, o expresie diferită de a celor din jur, ca și cum ar fi avut un motiv mai urgent să fie aici decât pentru a vizita obiectivele turistice. Vigilența lor îl deranja pe Cotton, proiectând o tensiune care spunea că aceștia nu erau turiști. Un ultim semnal de alarmă venea de la pozițiile lor, așezați strategic în jurul capelei, aproape de zidurile exterioare, concentrându-se mai mult unul asupra altuia decât la împrejurimile reverențioase.

Se uită la ceas. 2.00 după-amiaza.

Se auzi un clopot.

Începea spectacolul.

În naosul lateral, dincolo de arcade, se deschise o ușă și apărură un preot.

Procesiunea începuse.

Un prelat în veșmânt ducea o cutie dreptunghiulară cu pereți laterali din sticlă. Înăuntru, pe o pernă din catifea roșie, se afla relicva. Flaconul în sine, adăpostind bucați de lână îmbibate cu sânge, avea cam cincisprezece centimetri lungime și cinci centimetri lățime. Făcut în cea mai mare parte din cristal de stâncă de origine evident bizantină, gâtul era înfășurat în fir de aur, având capetele sigilate cu ceară. Se afla în interiorul unui cilindru din sticlă mai mare,

cu coroane aurii împodobite cu îngeri. Citise destul despre cilindrul exterior ca să știe că pe cadru era gravată, cu cifre romane, o dată.

3 mai 1388.

Preotul străbătu capela, cu o expresie foarte pioasă pe față, spre ceea ce era cunoscut drept Tronul Relicvei, un altar baroc din marmură albă, cu partea de sus acoperită tot de catifea roșie. Prelatul puse cu grijă cutia din sticlă pe platforma, apoi se așeză pe un scaun, pregătit pentru credincioșii care se rugau în fața relicvei.

Dar nu înainte de a face fiecare câte o donație.

Se formă o coadă în stânga, unde alt preot stătea în fața unui castrol de colectă. Oamenii puneau înăuntru euro înainte de a urca cele câteva trepte și de a petrece câteva clipe în tăcere cu relicva. Cotton se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă cineva nu ar fi dat o monedă, dar tot ar fi vrut să se închine. Ar fi fost alungat?

Cei Trei Amici își schimbaseră poziția și, odată cu toți ceilalți, trecuseră din naosul principal spre capela laterală. Câțiva însoțitori îndemnau mulțimea și țistuiau vocile care se auzeau prea tare. Fotografiile, arătatul cu degetul, filmatul, holbatul și donatul erau permise.

Vorbitul, nu prea.

Unul dintre Amici se strecură în rândul adoratorilor. Ceilalți doi rămăseră în spate, aproape de arcade, privind spectacolul de la șase metri distanță. Un stativ cu lumânări speciale separa Tronul Relicvei de mulțime, câteva sute de rozete mici din sticlă, multe cu flăcări palpând. Câțiva vizitatori se apropiau și aprindeau o lumânare. După aceea, bineînțeles, lăsau o monedă într-o cutie din metal.

Oamenii continuau să se apropie de relicvariu, oprindu-se câteva clipe pentru rugăciune și semnul crucii. Cei doi Amici care rămăseseră în spate aveau rucsacuri. Deși mulți dintre cei prezenți aveau și ei rucsacuri, ceva din felul cum le purtau aceștia doi nu părea în regulă.

Lucrase doisprezece ani pentru Departamentul de Justiție la Magellan Billet, după o carieră în marină și o perioadă ca procuror

al curții marțiale. Acum era pensionat, optând să iasă mai devreme, și deținea un magazin de cărți rare în Copenhaga, fiind disponibil din când în când pentru a fi angajat de guverne și agenții de informații. Câștiga binișor din munca pe cont propriu, dar azi nu era într-o misiune. Doar vizita obiectivele turistice.

Se întâmpla ceva.

Ceva despre care toate instinctele din corpul său de aproape cincizeci de ani îi spuneau că nu era bine. Chiar era greu să scapi de vechile obiceiuri.

Amicul de la coadă se apropie de vasul pentru colectă, lăsă o monedă, apoi urcă treptele până la masa din marmură unde preotul nemîșcat stătea de pază. Ceilalți doi Amici își scoaseră rucsacurile și le traseră fermoarele. Zgomotul clopotelor de alarmă din capul lui Cotton căpătă un ton mai strident. Auzea robotul din *Lost in Space*, vechiul serial SF. „Pericol, Will Robinson“.

Un Amic scoase o armă, celălalt ținea ceva ce părea să fie un cilindru din metal. Îi scoase acul și aruncă recipientul în capela laterală.

O grenadă.

Fumul începu imediat să iasă.

Nu.

O diversiune.

Gândurile lui Cotton fură tulburate de zgomotul brusc al armei care trase de două ori în tavan. Tencuiala și așchiile din lemn cădeau în ploaie. Un val de panică se instalează cu repeziciune. O femeie țipă. Vocile se ridică. Alte strigăte. Oamenii se mișcau ca o turmă spre singura ieșire, o scară circulară bogat decorată, care ducea în jos. Cam o sută de oameni, toți ieșind în grabă, creând haos.

Răsună încă un foc de armă.

Un nor gros de fum cenușiu intra în naosul principal, blocând vederea capelei și relicvariului. Cotton își croi drum prin mulțime și merse spre fum. Prin ceața tot mai deasă, îl văzu pe Amicul care stătuse la coadă împingând preotul într-o parte. Încă un val de

vizitatori agitați formau un zid între locul unde se afla el și cei Trei Amici, care se îndepărtau de mulțime. Își croi drum în față, iar ceilalți doi Amici o luară spre al treilea, care spărsese carcasa din sticlă ce conținea relicva. Preotul sări, încercând să oprească furtul, dar unul dintre Amici îl lovi cu pumnul în față pe bărbatul mai în vârstă, culcându-l la pământ.

Ce se întâmplă?

Un jaf clasic, cu grenade de diversiune?

Așa se părea.

Și funcționa.

Chiar foarte bine.

Cei Trei Amici merseră spre ușa laterală pe care intrase preotul la început, care cu siguranță ducea la încăperile din spate ale bazilicii. Probabil altă coborâre. Ceea ce însemna că acești băieți își făcuseră temele.

Cotton trecu pe lângă ultimii turiști agitați și păși în capela laterală. Respira cu greu, scotea fum când tușea, ochii îi lăcrimau. Îl îngrijora preotul, așa că merse spre altar și-l găsi pe bărbatul mai în vârstă întins pe podea.

– Ești în regulă? întrebă el.

Bărbatul era amețit, cu ochiul drept roșu și umflat. Dar preotul îl prinse pe Cotton de brațul drept cu o strânsoare puternică.

– Trebuie să... o iei înapoi.

Cei Trei Amici dispăruseră.

Cu siguranță că poliția era pe drum. Cineva trebuia să-i fi alertat. Cu toate astea, n-ar fi putut să-i găsească pe hoții care erau pe punctul de a se face nevăzuți pe străzile aglomerate din Bruges.

Trecu imediat la fapte.

Gata cu admiratul obiectivelor turistice.

– O voi aduce înapoi.

CAPITOLUL DOI

ROVACIA

JONTY OLIVIER ura aspectul intimidării din meseria lui. Se considera un gentleman rafinat, un bărbat cu gusturi distinse, un cunoscător al vinului vechi și al mâncării bune. Un cărturar ale cărui studii în domeniul clasicilor îi acaparau timpul liber. Chiar și numele lui invoca regalitatea lumii filmelor. *Olive-ee-ay*. Ca Sir Laurence Olivier. Mai presus de toate, era un profesionist desăvârșit. Specialitatea lui? Informațiile. Reputația? Cea a unui om care putea oferi exact ceea ce trebuia cineva să știe.

Interesat de valoarea netă neștiută a unui potențial partener de afaceri sau a unui posibil cumpărător? Nicio problemă. Câte puști automate și câtă muniție importase Boko Haram în Nigeria luna trecută? Ușor. Ce vor cere Forțele Armate Revoluționare din Columbia în următoarele tratative bilaterale? Ceva mai dificil, dar se putea face. Ce punea la cale Hizbul Mujahideen în Kașmir sau cum vor aprecia piețele UE de schimb valutar moneda euro la închiderea zilei de azi? Ambele întrebări erau complicate, dar răspunsurile puteau fi destul de corecte. În plus, oferea reducere dacă nu era 100% sigur, pentru că în general informațiile parțiale erau mult mai bune

decât lipsa totală a acestora. Motto-ul său? *Scientia potentia est*. Sir Francis Bacon avusese dreptate.

Cunoașterea înseamnă putere.

Dar obținerea ei aducea cu sine niște provocări. Lăcomia rămânea o motivație universală, așa că banii funcționau de obicei. Trocul aducea și el rezultate. Nu-l deranja o înțelegere obținută cu greu, fiindcă așa era natura jocului.

Dar spionii? Îi detesta.

Brațele și picioarele bărbatului care stătea în fața lui erau lipite de scaunul din metal. Un fir îi intra pe gură până în esofag, cu mărimea aleasă cu grijă, destul de subțire încât să nu declanșeze reflexul faringian, dar suficient de gros încât să își facă treaba. La capătul său atârna un cioc metalic, conductor, iar celălalt capăt era conectat la un transformator electric. Amatorii ar fi lucrat la exterior, smulgând, răsucind, bătând sau lovind cu piciorul ca să scoată informația. El prefera o metodă mai rafinată. Această tehnică administra un disconfort mai profund și mai dureros și aducea și beneficiul suplimentar de a nu lăsa urme.

Arată cu degetul.

– Cine te-a trimis?

Niciun răspuns.

Se uită la asociatul său. Lucra de mult timp cu Vic DiGenti. Drumurile lor se intersectaseră prima dată în fostul său domeniu de activitate, unde aflase că Vic putea face aproape orice. Și slavă Domnului! Toți aveau nevoie de un camarad. Laurel și Hardy. Martin, Lewis. El îl avea pe Vic. Un bărbat slab și cioturos, cu părul drept și negru și ochii cenușii și înguști. Un om care vorbea puțin, dar de o mare discreție și de o loialitate absolută, toate astea pe lângă o lipsă totală de lăcomie.

Îi făcu semn și Vic răsuci reglajul transformatorului.

Ochii bărbatului legat de scaun se făcură mari când curentul trece prin firul subțire în jos, pe gât. Corpul se zbătu în legături. Nu se auzi niciun sunet, căci unul dintre efectele secundare ale acestei

metode aparte de convingere era imposibilitatea de a țipa. Vic știa când să se oprească și, după cinci secunde, opri curentul.

Convulsiile încetară.

Saliva picura din ambele colțuri ale gurii bărbatului.

Un pic dezgustător, dar de așteptat.

– Mai ai nevoie de încă o demonstrație? întrebă el. Cu siguranță că pot să ți-o ofer. Dar te implor, nu face în așa fel încât să fie necesară.

Bărbatul încuviință cu respirația îngreunată.

Zidurile zugrăvite în alb din jurul lui miroseau a umezeală și a putreziciune, iar el voia să dispară.

– O să pun întrebarea din nou. Este de o importanță vitală să răspunzi. E clar?

Bărbatul încuviință.

– Pentru. Cine. Lucrezi?

Din nou, tăcere.

Scoase un oftat prelung de exasperare.

Vic trimise curent electric în corpul bărbatului timp de alte cinci secunde. Trebuiau să aibă grijă, fiindcă, dacă nu era folosit corect, curentul electric ucidea.

Spionul fusese prins ieri în Bratislava. El și Vic fuseseră acolo, finalizând ultimele detalii. Amândoi remarcaseră atenția, apoi folosiră reflexia mașinilor și câte o privire ca să-l identifice pe urmăritor. Apoi, intraseră într-o mulțime de clienți în fața vitrinelor și confirmaseră că erau urmăriți. Vic, mereu vigilant, reușise să înhațe problema fără să atragă atenția.

– În mod sigur, observi că ești pe cont propriu aici, explică Jonty. Nu vine nimeni să te salveze. Trebuie să-ți mai fac o demonstrație?

– Eram acolo să te... verific. Să aflu... tot ce pot.

Cuvintele ieșiră gătuite din cauza firului din gât și într-o engleză cu accent est-european.

– Asta e evident. Ce-ai descoperit?

– Absolut... nimic.

Se îndoia de asta.

- Ai raportat că n-ai descoperit nimic?

- Încă nu.

Numai minciuni, de bună seamă.

- Cui îi raportezi?

Niciun răspuns.

Era încăpățânat.

Făcu un semn și Vic răsuci din nou butonul. Corpul pulsă cu putere, împingându-se în legături, smucind și încordându-se. Lăsă agonia să continue câteva secunde în plus de această dată, dar nu destul încât să-i paralizeze inima. Încuviință și Vic opri curentul. Bărbatul rămase moale în scaun, inconștient. Vic îl făcu să se trezească cu două palme puternice peste față.

Urmau să se întâmple foarte multe. Șapte invitații fuseseră trimise. Aproape toți invitații se arătasera interesați. Doar trei răspunsuri nu erau încă date, iar termenul-limită se apropia mâine la miezul nopții; mai erau puțin peste douăzeci și patru de ore până atunci.

- Nu-mi plac spionii, îi spuse el. Obțin informația, apoi pur și simplu le-o oferă angajatorilor. Ei sunt concurența mea principală. Din fericire, nu ești un spion bun. Te-am întrebat de trei ori. Dacă mă forțezi să întreb din nou pentru cine lucrezi, o să las curentul pornit până mori.

Lăsă cacealmaua să-și facă efectul.

O regulă pe care o respecta întotdeauna, deși nu-i făcea reclamă, era că nu ucidea pe nimeni. Dar avea să-l facă pe acest om să-și doarească moartea.

Operațiunea care urma era cea mai complicată pe care o realizase vreodată. Două într-una, de fapt. Ambele elaborate, cu multe elemente în mișcare, independente unul de celălalt. Dar răsplata? Oh, răsplata. O înțelegere putea aduce douăzeci de milioane de euro sau mai mult. Cealaltă? Greu de știut sigur, dar se putea apropia de o sută de milioane de euro. Destul pentru ca el să poată face tot ce voia

pentru tot restul vieții. Dar totul putea fi în pericol din cauza acestui spion.

Ochii săi îi întâlniră pe ai lui Vic.

- Nu. Te rog. Nu o face, imploră bărbatul.

Privirea lui se întoarse înapoi spre spion.

- Răspunde-mi la întrebare.

- Reinhardt m-a trimis.

Numele acela îi dădu un fior pe șira spinării.

Dușmanul său.

Ultima persoană la care se așteptase să-l urmărească.

Se uită la Vic.

Butonul se întoarse din nou.